

ODBRZEKAĆ (1) *vb pf*

1 sg *praes* odbrzękãm.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład).

Odpowiadać brzękiem na brzęk, odbijać dźwięk dźwiękiem: Resono, Odbrzękam/ odbiyam głósem.

Mqcz 402c.

Formacje współrdzenne cf BRZEKAĆ.

MN